se M. Š. vzdala jednak nároku na přisouzení útrat v rozvodovém sporu, jednak vymáhaných útrat Kč 214.94 a veškerých útrat v exekuční věci. Když obviněný takto nepostupoval, nýbrž připojuje ona potvrzení odvolal žalobu o rozvod, pokud se týče navrhl zrušení exekuce, aniž před tím Dr. K. o dohodě stran uvědomil, projevil tím nevážnost k činnosti kolegy, jednal nekolegiálně a jeho postup se proto příčí cti a vážnosti stavu. Toho si byl obviněný také zřejmě vědom, neboť sám uvedl ve svém podání na kárnou radu ze dne 26. srpna 1935, že mu již 13. června 1934 jeho mandant J. Š. oznámil, že se se svou manželkou smířil a že se dohodli na odvolání žaloby, že však svému mandantu řekl, že jeho manželka to musí oznámiti také svému právnímu zástupci Dr. K, a že si sám telefonicky zavolal Dr. K. a řekl mu, co mu jeho mandant oznámil.

Z toho je vidno, že si obviněný správného, požadavkům kolegiality a tím i cti a vážnosti stavu odpovídajícího postupu byl dobře vědom. Tím více ovšem dlužno spatřovati kárné provinění obviněného v tom, že nedbaje vůbec právního zástupce M. Š., vešel s ní dne 4. dubna 1935 a 27. května 1935 v přímý styk o zahájených právních věcech.

Obviněného neomlouvá, že mu snad jeho mandant před odvoláním žaloby o rozvod a před podáním návrhu na zrušení exekuce sdělil, že jeho manželka vypověděla Dr. K. plnou moc, pokud se týče že v době, kdy se napotom obviněný účastnil jednání obou stran v jeho kanceláři, M. Š. skutečně již soukromým dopisem Dr. K. plnou moc vypověděla, poněvadž se zrušení plné moci podle § 36 c. ř. s. stává právně účinným vůči odpůrci teprve tím, že mu bylo oznámeno soudním doručením zvláštního podání. To se nestalo. Naopak Dr. K. i po oné mimosoudní výpovědi plné moci M. Š-ovou učinil ještě další soudní kroky ve prospěch své mandantky a obviněný, který o tom věděl, musil proto s Dr. K. počítati jako s právním zástupcem M. Š., jehož plná moc dosud neuhasla. Že si toho byl obviněný dobře vědom, plyne ostatně jasně z toho, že při zmíněném jednání dne 4. dubna 1934 a 27. května 1934 šlo právě též o to, aby M. Š. výpověď plné moci Dr. K. soudně odpůrci oznámila.

S hlediska kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu je rozhodné, že se čin stal známým i třetím osobám k advokátnímu stavu nenáležejícím a že byl způsobilý snížiti vážnost advokátního stavu v očích těchto třetích osob. Tím spíše pak dlužno kárné provinění spatřovati v takovém jednání advokátově, které bylo třetími osobami také pociťováno jako jednání příčící se vážnosti stavu. Mylný je proto názor odvolatelův, že při posouzení kárné závadnosti jeho jednání nemělo býti přihlíženo k subjektivnímu názoru M. Š. v uvedené příčině. Bylo proto o odvolání obviněného z výroku o vině rozhodnouti tak, jak se stalo.

Čís. 377 dis.

K § 68, písm. a) adv. por.

Advokát, ak je presvedčený, že opravný prostriedok (dovolacia žiadosť) nemá nádej na úspech, je oprávnený žiadať od strany výslovný

písomný príkaz na jeho podanie aj pre prípad jeho neúspešnosti, lebo inak by sa vydal v nebezpečenstvo pokutovania podľa § 544 Osp. bez regresného nároku voči vlastnej strane.

(Rozh. zo dňa 22. decembra 1938, Ds III 12/38.)

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov vyhovel odvolaniu obvineného advokáta, zrušil v celom rozsahu rozsudok prvostupňového disciplinárneho súdu a sprostil obvineného obžaloby vznesenej naňho pre prečin podľa § 68, bod a) zák. čl. XXXIV/1874, ktorého sa vraj dopustil tým, že v pravote krajského súdu v B., čís. Ck 11/33 nepodal dovolanie do rozsudku vrchného súdu, ačkoľvek príkaz a požadovanú zálohu na podanie dovolacej žiadosti od strany dostal, a tým svojej strane zapríčinil škodu.

Dôvody:

Odvolaniu obvineného podanému z výroku o vine nemožno odopreť oprávnenie.

Disciplinárny súd zistil, že ponosovateľ dopisom z 31. októbra 1936 žiadal obvineného, aby proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie, zistil však ďalej, že sa tak stalo pred doručením odvolacieho rozsudku a že obvinený po doručení tohoto rozsudku poslal dňa 5. decembra 1936 ponosovateľovi dopis, ku ktorému pripojil rozsudok odvolacieho súdu a v ktorom ponosovateľovi oznámil, že podľa jeho názoru by dovolacia žiadosť nemala úspech, a dotazoval sa ho, či žiada, aby proti tomuto pripojenému rozsudku podal dovolaciu žiadosť. Na tento dopis však obvinený nedostal žiadnu odpoveď a rovnako na ďalší dopis z 14. decembra 1936, v ktorom obvinený žiadal o vrátenie rozsudku a poslanie aspoň 100 Kč na výlohy dovolania.

Z týchto skutkových zistení disciplinárneho súdu plynie, že obvinený bol oprávnený, ak bol toho názoru, že dovolanie nemá nádej na úspech, žiadať o výslovný písomný príkaz na podanie dovolania aj pre prípad, že dovolanie bude bezúspešné, lebo inak by sa vydával nebezpečiu pokuty podľa § 544 Osp. bez regresného nároku voči vlastnej strane. Nemožno prisvedčiť názoru disciplinárneho súdu, že obvinený bol viazaný príkazom ponosovateľa z 31. októbra 1936, poneváč tento príkaz bol daný pred doručením rozsudku odvolacieho súdu a obvinený mohol právom očakávať odpoveď od ponosovateľa na svoje dopisy z 5. a 14. decembra 1936, ktorými žiadal po doručení rozsudku zvláštnu písomnú úpravu na podanie dovolacej žiadosti aj pre prípad neúspechu, tedy zrejme pre prípad pokutovania podľa § 544 Osp. a pre zabezpečenie svojho regresného nároku. Keď obvinený za týchto okolností dovolaciu žiadosť nepodal, neprevinil sa proti povinnostiam svojho povo-

lania, a to tým menej, že ponosovateľ, ako je zrejmé z dopisu obvineného zo 14. decembra 1936, v ktorom žiadal o poslanie aspoň 100 Kč na výlohy dovolania, obvinenému požadovanú čiastku neposlal, lebo obvinený z týchto okolností mohol právom usudzovať, že ponosovateľ nezodpovedaním jeho dopisov a nezaslaním požadovanej čiastky dal najavo, že netrvá na pôvodnom príkaze.

Tvrdenie rozsudku, že obvinený zapríčinil svojej strane nepodaním dovolania škodu, disciplinárny súd bližšie neodôvodnil, avšak tvrdenie toto sa netýka ani podstaty disciplinárneho previnenia a nepatrilo preto do rozsudkového výroku.

Čís. 378 dis.

Disciplinárne previnenie kvalifikované podľa § 68, písm. b) adv. por. (poškodenie cti a dôstojnosti advokátskeho sboru), ak obvinený advokát bez predchodzieho upozornenia povinnej strany viedol proti nej exekúciu pre nezaplatenie nepatrnej čiastky.

(Rozh. zo dňa 22. decembra 1938, Ds III 22/38.)

Najvyšší súd ako súd disciplinárny pre veci advokátov v disciplinárnej veci potvrdil rozsudok prvostupňového disciplinárneho súdu.

Dôvody:

Pre posúdenie disciplinárneho previnenia obvineného je bez významu, či ponosovateľka sama zavinila nedoplatok útratovej pohľadávky obvineného, alebo či sa to stalo zavinením jej právneho zástupcu, ktorý ju neupozornil na to, že treba poukázať na útratách v každom prípade viac o 0.50 Kč na poštovné doručné. Previnenie obvineného totiž nebolo spatrované v tom, že zaplatenie tejto nepatrnej čiastky vôbec žiadal, ale v tom, že pre nezaplatenie doručného vo dvoch prípadoch viedol bez upozornenia povinnej strany ihneď exekúciu. Obvinený nemal omluviteľného dôvodu, aby z predchádzajúceho postupu ponosovateľky, veľkej to poisťovacej spoločnosti, mohol usudzovať na zľahčujúci úmysel tejto pri platení útrat, ktoré boly súdom stanovené a ktoré ponosovateľka zaplatila bez upomínania, teda zrejme prejavila úmysel útraty tie bez ďalšieho pokračovania vyrovnať. Obvinený musel si byť vedomý, že ponosovateľka by sa nevydala svojvoľne v nebezpečie exekučného vymáhania nedoplatku súdom stanovených útrat, a mal pri bedlivej pozornosti uvážiť, že ide zrejme o nedopatrenie, ktoré môže byť vybavené jednoduchým upozornením poisťovne. Obvinený ako skúsený advokát musel si aj uvedomiť, že vymáhanie púhej 1 Kč mobi-